

„Aa ja, det kan man ogsaa sige. Fejlen er vel overhovedet den, at man opfatter slige Fænomener altfor alvorligt istedetfor straks at betragte dem fra den humoristiske Side. Det er maaske, naar det kommer til Stykket, Nutidsmenneskenes allerværste Skavank, at de saa totalt mangler komisk Sans. Ret betragtet har dog Emanuel Hansteds hele Stræben nærmest været til at le af, hans Liv en Række lavkomiske Scener. Med fuld Ret kunde der engang, naar han dør, skrives paa hans Gravsten: Herunder hviler Don Quixotes Genganger, Emanuel Hansted ved Navn, som var født til at være en skikkelig Kapellan men troede sig en Profet og Helgen; som derfor klædte sig udi en Kvæghyrdes Dragt og ansaae enhver Indskydelse for en speciel Kaldelse fra Himlen; som regelmæssigt forfuskede, hvad han fik mellem Hænder, forlod sin Kone og vanrøgtede sine Børn, men som ikkedesmindre indtil det sidste betragtede sig som den af Forsynet udvalgte, der skulde berede Tusindaarsrigets Komme og forkynde Guds Dom over Menneskeslægten.“

„De dømmer nu saa haardt. De glemmer, at han i hvert Fald har den Undskyldning at være sin Moders Søn.“

„Aa ja! Og baade Moder og Søn har den Undskyldning at være Børn af en forskruet Tid, et forfjamsket Aarhundrede, der som intet andet har fremelsket Enfoldigheden og sat Præmie paa Daarskaben . . . hvori overspændte Ideer, hysterisk Lamenteren og al Slags ekscentrisk Vindmageri bliver beundret som Udryk for den sande, gudebenaadede Genialitet. Dersom Vorherre paa Dommens Dag virkelig tager imod Undskyldninger . . . ja saa kan Emanuel Hansted ganske vist fremføre som en formildende Omstændighed, at han var et Resultat af vor Tids usundt oppustede Følelserliv, et Produkt af den lyriske Forraadelsesproces, hvori den gamle Verdens Samfund for Øjeblikket er ved at gaa tilgrunde.“